

Видове на лирическата поезія. — Чувствата на чедъшкото сърце твърдѣ сѣ разнообразны и лесно преминуватъ едно въ друго; но отъ сичкото най-силно и най-опредѣлително въ лирическата поезія са изразяватъ: набожностъ, въсторгъ, тъга и негодованіе; за туй и лирическитѣ произведениа биватъ четири главни вида: *гимнъ*, *ода*, *еленія* и *сатира*.

Гимнъ (отъ ὕμνος; — пѣсень) ѣ похвална пѣсень на Божеството, която изразява набожностъ, благоговѣніе, неразлучно съ чувството на кротостъта и смиреніето. Гимнитѣ у Евреитѣ са нарича *Псаломъ*; таквызи сѣ псалмитѣ Давидовы. (Тирсете най-добры преложениа стѣ тѣхъ на русскы въ пълната Русска Христоматія на А. Галахова.)

Ода (отъ ὕδν — пѣсень) е тоже похвална пѣсень, пѣта въ честь на великъ нѣкой герой или на важно нѣкое произшествіе; въ нея са изразява силно чувствованіе, което дохожда до високо одушевленіе или въсторгъ. Въ старо време съ оды сѣ са прославили: у Гърцитѣ — Пиндаръ, у Римлянитѣ — Гораций. На сетнѣ одата измѣнила характера си; и у по-старитѣ поеты Германскы, Френскы, Италянскы, Англійскы, Русскы и др., тя са отличавала съ тържественъ тонъ, който често преминувалъ въ надутостъ и высокопарностъ; освѣнъ туй отъ нея были усвоены нѣкои постоянны пріемы, като обращеніе къмъ митологически божества съ молба за вдѣхновеніе, въззваніе къмъ възпѣваемыя герой и д. т. Но то предавало на одата тѣжко еднообразіе (монотонія). По-новитѣ поеты у сичкитѣ классически народы, отхвърлили туй искусственно построеніе на одата, и тя получила естественна простота; оттогава този родъ стихотворенія престанѣли вече да са наричатъ оды. Токвози е стихотвореніето на Пушкина «Клеветникамъ Россіи», което нѣмамъ предложено къмъ нашитѣ клеветници, подъ кои-